

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 140-ҳадис

* أَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ حَرَمَةُ اللَّهِ تَعَالَى عَلَى النَّارِ، وَعَصَمَهُ مِنَ الشَّيْطَانِ: مَنْ مَلَكَ نَفْسَهُ حِينَ يَرْعَبُ،
وَحِينَ يَشْتَهِي، وَحِينَ يَغْضَبُ، وَأَرْبَعٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ نَشْرَ اللَّهِ تَعَالَى عَلَيْهِ رَحْمَتُهُ، وَأَدْخَلَهُ جَنَّتَهُ: مَنْ آوَى
مِسْكِينًا، وَرَحِمَ الضَّعِيفَ، وَرَفَقَ بِالْمَمْلُوكِ، وَأَنْفَقَ عَلَى الْوَالِدَيْنِ. (رواه الحاكم)

Тўрт фазилат борки, кимда ана шу тўрталаси бўлса: рағбат қилиб турганда, қўрқиб турганда, иштаҳаси очилиб турганда ва ғазаби келиб турганда ўзини тутиб олса, Аллоҳ таоло ўша кишига дўзахни ҳаром қилиб, уни шайтондан сақлайди. Ва яна тўрт фазилат борки, кимда ана шу тўрталаси бўлса: мискинга жой берса, заиф кишига раҳм қилса, қулларга мулойим бўлса, ота-онага (мол-мулкидан) инфоқ қилса, Аллоҳ таоло унга ўз раҳматини таратиб, жаннатга киритади.

Ҳоким ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

